

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **S. D. S.**, nar. X, státní příslušnost NGA, zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem AK Čechovský & Václavek a partn., Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24.7.2012 č.j. KRPA-85422/ČJ-2011-000022,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ze dne 3.4.2013 č.j. CPR-11070-1/ČJ-2012-930310-V237, kterým žalovaný změnil výrok v části vymezení území, na kterém byl žalobci zakázán vstup a potvrdil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 24.7.2012 č.j. KRPA-85422/ČJ-2011-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 1 roku s tím, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování podle § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. a to do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní

orgán rozhodl, že na cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce v žalobě napadá výrok o stanovení doby k vycestování z území ČR, kdy mu byla uložena povinnost vycestovat do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, což je nezákonný výrok, neboť takto by účastník nemohl být účasten během soudního řízení zahajovaného touto žalobou z důvodu, že napadené rozhodnutí je již v právní moci. Vzhledem k tomu, že tato žaloba má ze zákona odkladný účinek, má žalobce za to, že uvedený výrok je v rozporu se zákonem a minimálně je tento výrok neurčitý, neboť je nejednoznačně sděleno žalobci, kdy má opustit ČR a to tak, aby se nedopustil nelegálního jednání. V další části žaloby odkazuje na své odvolací námitky s tím, že se s nimi ředitelství v celé šíři nevypořádalo. Zvláště pokud jde o zjišťování stavu věci a posouzení z hlediska přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že napadené rozhodnutí má pouze sankční povahu a není zde vůbec zdůvodněna ta skutečnost, převažuje veřejný zájem na vyhoštění cizince. Naopak veřejným zájmem je nemrhat prostředky vynakládané vládou na studium doktorandů na veřejné vysoké školy a v případě, kdy je to možné, zachovat možnost řádného dokončení tohoto studia. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Dále namítá, že správní orgány nezjistily dostatečně skutkový stav a to zejména dobu nelegálního pobytu žalobce, kdy právě o její délku opírá napadené rozhodnutí délku vyhoštění. Pokud je v rozhodnutí poukazováno na neschopnost žalobce se sám vyjádřit během správního řízení, je nutné konstatovat, že žalobce pouze využil svých procesních práv a nelze mu toto skutečnost přičítat k tíži. Dle názoru žalobce by se měla posoudit i existence a míra zavinění žalobce na jeho nelegálním pobytu a zejména „užitečnost“ a nezbytnost takového případného negativního rozhodnutí a to právě s ohledem na celkové „osobnosti rozměry“ účastníka, který je nepochybně slušným vzdělaným člověkem a zmiňovaným rozhodnutím bude naprosto zlikvidována jeho studijní kariéra a v podstatě celá jeho životní cesta. S touto skutečností se napadené rozhodnutí reálně nevypořádává. Závěrem žaloby žalobce blanketně namítá, že žalované rozhodnutí je v rozporu s ust. § 2 odst. 1, § 3, § 32 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. a s ust. § 119 odst. 2, § 119a odst. 2 a § 174a zák. č. 326/1999 Sb.

Žalovaný vydal vyjádření, ve kterém uvedl, že jde-li o námitku nezákonnosti výroku, kterým byla cizinci stanovena doba k vycestování a to proto, že doba k vycestování se kryje s probíhajícím soudním řízením ve věci jeho správního vyhoštění, musí konstatovat, že správnost výše uvedené konstrukce výroku rozhodnutí byla otázkou zkoumání před Nejvyšším správním soudem. Ten k běhu lhůty pro vycestování z území ČR sbíhající se se správní žalobou uvedl, že podáním takové žaloby se neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle ust. § 73 zák. č. 150/2002 Sb., ale pouze vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Podání žaloby ve správním soudnictví tedy nezpůsobí stavění lhůty pro vycestování z území, ale znamená pouze zákaz exekucí proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Pobývá-li proto cizinec na území členských států EU po dobu řízení o žalobě i po uplynutí lhůty k dobrovolnému vycestování, nemůže proti němu být žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Zároveň však upozorňuje na skutečnost, že poté co bude řízení o předmětné žalobě ukončeno, ocitne se cizinec na území bez oprávnění k pobytu a bude nucen neprodleně vycestovat. S ohledem na zákonem stanovenou maximální 60-denní lhůtu k projednání a rozhodnutí ve věcech žalob proti rozhodnutí o správním vyhoštění pak cizinec může předpokládat, v jakém časovém horizontu soud pravděpodobně o žalobě rozhodne. V této době si může obstarat potřebné záležitosti spojené s vycestováním pro případ, že by jeho žaloba nebyla úspěšná. Jde-li o námitku žalobce, že žalovaný se s otázkou přiměřenosti

dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života vypořádal nedostatečně, neboť nezvážil obavu cizince o reálnosti dokončit studia, odkazuje žalovaný na odůvodnění rozhodnutí, v němž je z několika možných úhlů zvažována právě otázka přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, ale také na rozhodnutí nalézacího správního orgánu, který v jeho odůvodnění se otázkou přiměřenosti rovněž opakovaně zabýval a to i obavou cizince o dokončení studia. Namítá-li žalobce, že nad rámec jeho vyjádření nebyl učiněn jakýkoli úkon směřující ke zjištění skutkového stavu věci, pročež odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění považuje za nepřezkoumatelné stejně tak jako dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, žalovaný konstatuje, že skutkový stav byl v daném řízení zjištěn nade vší pochybnost a žalobce jakoukoliv nesprávnost v uvedeném ohledu nenamítal. S ohledem na skutečnost, že v jeho případě šlo o naplnění skutkových podstat definovaných v ust. § 119 odst. 1 písm. c) body 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., jejichž podstata je zjiřitelná na místě a protokolem o vyjádření účastníka správního řízení jsou jednotlivé skutečnosti pouze dokreslovány, nelze absenci dalších úkonů shledat jako pochybení ve správním řízení. Žalovaný má v uvedeném ohledu za to, že rozsah zjištěných skutečností je pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zák. č. 326/1999 Sb. zcela dostačující a současně není excesem ve vztahu k ust. § zák. č. 500/2004 Sb.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce byl dne 20.12.2011 kontrolován hlídkou Policie ČR a při kontrole nebyl schopen prokázat svoji totožnost žádným průkazem totožnosti a ani po poskytnuté součinnosti ho nebylo možno ztotožnit. Z tohoto důvodu byl zajištěn k provedení nezbytných úkonů ke zjištění totožnosti. Lustrací v dostupných evidencích Policie ČR byl ztotožněn jako X, nar. Xv Kagoro, státní příslušnost Nigérie a bylo zjištěno, že měl platné vízum pro pobyt na území České republiky typ víza „C“ s platností ode dne 2.5.2008 do 17.5.2008. Posledním platným vízem pro pobyt na území České republiky bylo vízum č. CZ3325151 typ „C“ s platností ode dne 9.6.2008 do dne 5.12.2008. Žalobce dále předložil průkaz studenta, který vydala Univerzita Karlova v Praze s platností od září 2009. Z těchto důvodů byl žalobce 20.12.2011 zajištěn podle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. a bylo s ním zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění z území členských států EU. V rámci tohoto řízení byl s žalobcem dne 20.12.2012 sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení za účasti tlumočnicka do jazyka anglického. Žalobce uvedl, že se nebude vyjadřovat a dostaví se na předvolání se svým právním zástupcem. Dne 28.12.2011 bylo policii doručeno potvrzení o studiu, kde bylo potvrzeno, že žalobce je od 7.9.2009 studentem doktorského prezenčního studijního programu Politologie na FSV UK a že je v akademickém roce 2011/2012 řádně zapsán do 3. ročníku doktorského studia. Dále byl žalobce předvolán dne 22.12.2012 na policii k dalšímu řízení, kde však uvedl, že se jeho právní zástupce nedostaví a sdělil, že se dostaví 5.1.2012 v 18. hodin. Dne 5.1.2012 se dostavil se svým právním zástupcem a po domluvě bylo další předvolání stanoveno na den 13.1.2012 ve 14,30 hodin k sepsání protokolu o vyjádření účastníka správního řízení. Dne 13.1.2012 byl sepsán protokol, kde právní zástupce uvedl, že se účastník nebude k věci vyjadřovat a vyjádří se písemně do 14 dnů po prostudování spisového materiálu. Dne 1.2.2012 byla právnímu zástupci zaslána žádost o vyjádření ve věci, jelikož ve lhůtě 14 dnů se k věci nevyjádřil. Dne 16.2.2012 bylo policii doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém žalobce uvedl, že je studentem doktorského studia studijního programu Politologie na fakultě sociálních věd UK, toto tvrzení bylo doloženo potvrzením o studiu. Dále uvedl, že si je vědom skutečnosti, že s ním řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno proto, že pobývá v České republice bez platného cestovního dokladu a bez platného víza. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, vydalo dne 24.7.2012 rozhodnutí č.j. KRPA-85422/ČJ-2011-000022, kterým uložilo žalobci správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2

zák. č. 326/1999 Sb. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce 1 roku s tím, že počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále bylo konstatováno, že na cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zák. č. 326/1999 Sb. a dle ust. § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky a to do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podáno odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a uplatněné odvolací námitky a následně uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Zdůvodnil, proč přistoupil ke změně výroku vymezujícího počátek zmíněné doby tak, aby příslušný výrok korespondoval s právním postavením cizince a tedy s ust. § 119 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. Dále se vyjádřil k námitce žalobce proti argumentaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra užitě v závazném stanovisku. Poukázal na to, že v rámci odvolacího řízení byla existence překážek vycestování opětovně posuzována Ministerstvem vnitra ČR, který svým závazným stanoviskem č.j. MV-136926-2/OAM/2012 ze dne 21.2.2013 závazné stanovisko ze dne 16.6.2012 potvrdil a konstatoval, že vycestování cizince je možné. V této souvislosti žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost v předmětném řízení všechny případné důvody, jež měly být posouzeny jako překážky znemožňující vycestování, uvést dostatečně podrobně, neboť důkazní břemeno je v této oblasti na jeho straně. Stanovisko ministra vnitra ČR bylo žalobci zasláno k seznámení s tím, že k případnému vyjádření mu byla stanovena lhůta 5 dnů. Tato lhůta marně uplynula dne 18.3.2013. Dále poukázal na to, že žalobce k pobytu na území ČR do svého zajištění dne 20.12.2011 disponoval pouze 2 vízy, která mu byla na Zastupitelském úřadu ČR v Abuji udělena nikoliv za účelem studia, ale pouze za účelem turistiky. Dále s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 5Azs 125/2004 konstatoval, že v případě žalobce jde jednoznačně o snahu státu ukončit protiprávní stav, který žalobce svým protiprávním jednáním vyvolal. Rozhodnutí o správním vyhoštění není tedy sankcí, jak namítal žalobce. Pokud žalobce v odvolání poukazoval na zmaření investic, které na jeho studium vynaložil stát, k tomu žalovaný uvedl, že prostý pobyt cizinců na území ČR neupravují vysoké školy, ale zák. č. 326/1999 Sb., který stanoví podmínky, za kterých lze pobytová oprávnění získat. Aktuální statut studenta a vynaložené státní investice jsou proto zcela podružnými okolnostmi, neboť žalobce v ČR od počátku studuje v rozporu se zákonem. V průběhu řízení žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly postup dle ust. § 119a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. Ve vztahu ke skutečnosti, že žalobce se v průběhu vedeného řízení sám nevyjadřoval, uvedl, že uvedená skutečnost žalobci není přičítána k tíži. Dále se vyjádřil k námitce žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav a zejména doba jeho nelegálního pobytu s poukazem na spisový materiál, kterým bylo doloženo, že žalobce na území ČR pobýval bez víza ode dne 7.9.2009 až do svého zajištění dne 20.12.2011. K otázce přiměřenosti rozhodnutí uvedl, že žalobce v průběhu vedeného řízení nenamítal, že by svůj pobyt na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, z jakéhokoliv důvodu nezavinil a po dobu jeho trvání se jej nezaviněně nepokusil legalizovat, ale naopak pouze poukazoval na své osobnostní rozměry spočívající v již dosažené úrovni vzdělanosti a snaze absolvovat studium doktorandské. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro absenci odůvodnění v oblasti možnosti pokračování žalobce ve studiu poté, co dojde k výmazu jeho skutku z evidence ENO/SIS, uvedl, že doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla rozhodnutím stanovena jen na 1 rok, což je doba korespondující s polovinou doby, na kterou lze vysokoškolské studium bez jakýchkoliv komplikací přerušit. V uvedeném ohledu je proto zcela reálné, aby žalobce svá studia dokončil poté, co uplyne doba správního opatření, které mu je ukládá. Zák. č. 326/1999 Sb.

nezná možnost odepření možnosti získat oprávnění k pobytu v případě, že jde o slušného a bezúhonného člověka a není proto důvod, proč by následné žádosti žalobce o povolení k pobytu na území ČR za účelem studia nemělo být vyhověno.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zák. č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejní argumentace žalobce směřuje proti nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v případě uložení správního vyhoštění. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. V souzené věci správní orgány posuzovaly, že žalobce je ode dne 7.9.2009 studentem doktorského prezenčního studijního programu politologie na fakultě sociálních věd UK a zvážily obavy žalobce o reálnosti dokončit tato studia. Podle názoru soudu skutečnost, že žalobce studuje na vysoké škole, při rozhodování správních orgánů rozhodně zohledněna byla a správní orgány se s touto skutečností přezkoumatelným a dostatečným způsobem vypořádaly. Doba zákazu vstupu na území byla žalobci stanovena v délce 1 roku. Soud neshledal, že by tato doba byla vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiměřená. Právě naopak stanovení zákazu vstupu v délce 1 roku svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly mimo jiné i skutečnost, že žalobce bude mít zájem po uplynutí této doby studium v ČR dokončit. Není důvodná námitka žalobce, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav a zejména dobu jeho nelegálního pobytu, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobce disponoval pouze 2 vízy, poprvé se jednalo o vízum na dobu pobytu v délce 12 dnů od 2.5.2008 do 17.5.2008 a podruhé šlo o vízum na dobu pobytu v délce 90 dnů od 9.6.2008 do 5.12.2008. Z tohoto vyplývá, že nejpozději po skončení platnosti druhého z uvedených víz byl jeho pobyt nelegální. Nelze přehlédnout, že žalobce jako vzdělaný člověk, který si musel být vědom porušování zákona o pobytu cizinců, se v průběhu této doby žádným způsobem nepokusil svůj pobyt na území ČR legalizovat. V projednávané věci jsou naplněny znaky definované ustanovením § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zák. č. 326/1999 Sb. a uložené rozhodnutí tedy nemá sankční povahu, jak se domnívá žalobce, ale jde o ukončení protiprávního stavu, který žalobce vyvolal.

V další námitce žalobce namítal, že správní orgán nesprávně stanovil dobu k vycestování z území ČR, kdy byla žalobci uložena povinnost vycestovat do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Touto spornou otázkou se zabývá Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 1As 7/2013-34 ze dne 10.4.2013 konstatoval, že: „Z ustanovení § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí; to neplatí, pokud byl cizinec vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Podáním této žaloby se tedy neodkládají veškeré právní účinky rozhodnutí, jak je tomu v případě přiznání odkladného účinku žalobě soudem podle § 73

s.ř.s., ale pouze vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatelka má tedy pravdu v tom, že podání žaloby ve správním soudnictví nezpůsobilo stavění lhůty pro vycestování z území, ale znamenalo pouze zákaz exekuční proveditelnosti rozhodnutí o vyhoštění. Pobývala-li stěžovatelka na území členských států Evropské unie po dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného i po uplynutí lhůty k dobrovolnému vycestování, nemohla být proti ní žádná sankce související s nuceným výkonem rozhodnutí o vyhoštění použita, neboť vykonatelnost rozhodnutí o vyhoštění byla ze zákona odložena. Poté co však bylo řízení o žalobě před Krajským soudem v Českých Budějovicích ukončeno, ocitla se stěžovatelka na území bez oprávnění k pobytu a byla nucena neprodleně vycestovat.“ S ohledem na výše uvedené neshledal soud tuto námitku jako důvodnou.

Jde-li o poznámku žalobce, že žalovaný mu přičítá k tíži využití procesních práv, kdy nevypovídal, soud tuto námitku neshledal důvodnou, neboť rozhodnutí správních orgánů nic takového nevyplývá.

Soud neshledal pochybení správního orgánu, pokud vyžádal závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR za účelem zjištění překážek vycestování. V rámci odvolání odvolacího řízení byla existence překážek vycestování posuzována Ministerstvem vnitra ČR, který závazné stanovisko OAMP potvrdil a konstatoval, že vycestování cizince je možné. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Pokud se správní orgány závazným stanoviskem při rozhodování řídily, soud neshledal pochybení a námitku proto neshledal důvodnou.

Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci a rozhodnutí náležitě odůvodnily. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. června 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Vítarová